

Cerințele ale integrabilității pentru software economic

George DINU
BANCPOST S.A.

Privite ca piesele unui uriaș puzzle ce modelează realitatea economică, aplicațiile economice încep să nu mai reprezinte numai răspunsuri punctuale cerințelor, ci și să lege între ele diversele componente și, mai mult, să ajute pe cei ce se încumetă să conduc jocul în a cuprinde și a stăpâni complexitatea întregului tablou.

Iată că cerințele pentru noile aplicații economice devin din ce în ce mai exigente și realizatorii de soft răspund acestor cerințe în măsura în care pot să se organizeze din ce în ce mai bine, obținând o productivitate mai bună (dezvoltarea de software a devenit o activitate industrială, de altfel).

Cuvinte cheie: software, aplicație economică, reutilizare.

1. Tendințele în dezvoltarea aplicațiilor economice

Crescând numărul firmelor producătoare de software, a crescut și concurența și, ca urmare, calitatea produselor oferite. Mana-gerul unei activități economice poate alege acum între a cere echipei proprii de informaticieni să realizeze o aplicație sau să achiziționeze de pe piață un software de firmă.

În contextul creșterii calității produselor oferite pe piață și a diversificării ofertei, folosirea software de firmă devine una din opțiunile cele mai frecvente ale celor ce decid proveniența aplicațiilor economice.

Un aspect nou este cel al specializării firmelor în a realiza aplicații ce modelează un anumit segment al activității economice.

Superspecializarea astfel apărută are ca o consecință o creștere a calității produsului, firma ofertant devenind astfel un lider de piață.

O schimbare de conținut, ce are drept consecințe modificări de adresabilitate este trecerea de la activitatea "monopost" la cea cu mai mulți utilizatori. Creșterea puterii de calcul, scăderea prețului la componente hardware, integrabilitatea sistemelor,

îmbunătățirile aduse lucrului în echipă au dus la o creștere a numărului celor care integrează componentele individuale de calcul în rețele complexe, dar și în aplicații ce dau posibilitatea utilizatorilor de a lucra în echipe, pe domenii.

Deși tendințele amintite până acum privesc mai mult utilizatorii de soft, iată că și pentru realizatorii de aplicații putem menționa câteva direcții noi de acțiune, care izvorăsc din "goana" acestora (în sensul bun al cuvântului) după rezultate economice cât mai bune în contextul creșterii calității produselor oferite pe piață.

Folosirea mediilor de dezvoltare, cu facilitățile oferite de acestea pentru gestionarea proiectelor complexe, a însemnat un salt important pentru cei ce doreau să realizeze aplicații mari, într-un timp cât mai scurt.

O altă cale pentru echipele de dezvoltare în concurență cu timpul și cu restricțiile manageriale, inclusiv privitoare la costuri, a fost integrarea componentelor aflate în uz, ceea ce rezeștă, în cele din urmă, o bună cale de reducere a costurilor și de creștere a calității, odată cu reducerea timpului de realizare a produsului finit.

2. Reutilizarea componentelor software

În realizarea aplicațiilor din ce în ce mai complexe, pentru a mări productivitatea în condițiile de piață descrise mai sus, realizatorii au recurs, printre altele, la reutilizarea componentelor software.

Conform unei idei pe cât de răspândită în literatura de specialitate, pe atât de adevărată, în loc să scrii cod mai rapid, este mai bine să scrii mai puțin, folosind ceea ce sa realizat și testat deja. Aceasta înseamnă că reutilizarea reprezintă o sursă ieftină de software de bună calitate.

Toate cele de mai sus sunt valabile în condițiile în care întregul proces de dezvoltare de software este condus având în minte dualitatea **dezvoltarea cu reutilizare** și **dezvoltarea pentru reutilizare**, cu alte cuvinte, dezvoltarea unui software de calitate.

Se afirmă în literatura dedicată acestui subiect că, dat fiind faptul că sistemele software sunt compuse în general din părți similare, majoritatea sistemelor software noi pot și trebuie asamblate din componente reutilizabile predefinite [STAN1].

Trebuie să menționăm aici că nu orice folosire a unui component pre-definit poate fi catalogată ca fiind re-utilizare. Poulin arată că, în general, numai componentele din *surse externe* pot fi considerate ca fiind reutilizate. Re-

folosirea unor componente dezvoltate în cadrul aceluiași proiect, mai mult, în cadrul aceleiași organizații poate fi catalogată drept o *buna practica* în programare [POUL1].

Evoluția diverselor medii de dezvoltare determină apariția unui număr din ce în ce mai mare de facilități, cu aplicarea concretă a cerințelor tehnicilor de reutilizare. Bibliotecile de componente reprezintă una dintre aceste facilități.

3. Prototipizarea rapidă

Deși folosit inițial în ingineria industrială, prototipizarea a apărut în practica dezvoltării proiectelor software industriale. Prototipizarea rapidă înseamnă dezvoltarea unui model funcțional al unei părți sau al întregii aplicații, ca bază a evaluării și revizuirii specificațiilor aplicației.

Această tehnică oferă proiectanților de aplicații posibilitatea de a-și testa înțelegera problemelor modelate și soluțiile înainte de implementarea sistemului, care ar implica unele costuri suplimentare.

Din comparația între modelul clasic de dezvoltare și prototipizarea rapidă rezultă ca o primă și esențială concluzie faptul că aplicând prototipizarea se poate obține mai rapid satisfacția utilizatorilor și o abordare dinamică a cerințelor acestora.

Modelul clasic (WATERFALL)	Prototipizarea rapida (SPIRAL CYCLE)
1. Definirea conceptuală	1. Definirea conceptuală
2. Definirea cerințelor	2. Implementarea "scheletului" sistemului
3. Proiect de ansamblu	3. Evaluarea utilizatorului și rafinarea conceptuală
4. Proiectul de detaliu	4. Implementarea cerințelor rafinate
5. Programarea	5. Evaluarea utilizatorului și rafinarea conceptuală
6. Teste și acceptanță	6. Implementarea cerințelor rafinate
7. Exploatare	Etc., etc., într-un ciclu continuu

Dinamica fiind cuvântul cheie în judecarea aportului prototipizării în dezvoltarea software, putem spune fără

să greșim că produsele cu un înalt grad de integrabilitate sunt absolut

necesare [ntr-un ciclu spiral de dezvoltare.

4. Masurarea gradului de integrabilitate

Integrabilitatea este o caracteristică de calitate software ce presupune [nzestrarea unui produs informatic cu acele elemente care s' asigure "cuplarea" cu alte produse/componente cu efort minim.

Factorii care influentează integrabilitatea sunt:

- complexitatea produsului de realizat și a celui ce se integrează (bucată)
- diferența de generație (produs rezultat: generația k, produs integrat: generația k-n)
- gradul de dezvoltare al instrumentelor de interfațare
- calificarea personalului
- costurile
- resursa de timp disponibilă

Vom [ncerca [n cele ce urmează s' exemplificăm câteva metode de măsurare a integrabilității.

Considerând numărul de linii sursă ale produsului bază L_b și ale produsului integrat L_i , precum și faptul că pentru integrare trebuie scrise L_s linii sursă avem:

$$G = 1 - \frac{L_s}{L_b + L_i} \quad (1)$$

unde G este gradul de integrabilitate. Acesta poate lua valori [ntre 0 și 1. Notând cu L_t numărul total de linii ale produsului obținut prin integrare, unde

$$L_t = L_b + L_i + L_s \quad (2)$$

putem nota cu L' numărul de linii ale produsului ce s-ar fi dezvoltat de la [nceput, fără reutilizare. Avem astfel o altă formulă de calcul pentru gradul de integrabilitate:

$$G = \frac{|L' - L_t|}{L_t} \quad (3)$$

Integrabilitatea se pune [n evidență prin intermediul indicatorilor de complexitate software. Dacă se consideră o aplicație care se dezvoltă software complet de complexitate C_n și dacă aceleiași aplicații i se asociază software existent de complexitate C_e și integrabilitatea este obținută prin software nou de complexitate C_i , justificarea integrabilității este dată de relația $C_n \gg C_i + C_e$ (4)

Complexitatea C [n sens Halstead este dată de relația

$$C = N_1 \log_2 n_1 + N_2 \log_2 n_2 \quad (5),$$

unde N_1 este numărul total al operatorilor utilizați [n program; N_2 este numărul total al operanzilor utilizați [n program; n_1 este numărul de operatori distincți; n_2 este numărul de operanzi distincți.

Dacă $C_e = N_{1e} \log_2 n_{1e} + N_{2e} \log_2 n_{2e}$ și $C_i = N_{1i} \log_2 n_{1i} + N_{2i} \log_2 n_{2i}$ și dacă produsul rezultat prin integrabilitate are complexitatea

$$C_t = (N_{1i} + N_{1e}) \log_2(n_{1i} + n_{1e}) + (N_{2i} + N_{2e}) \log_2(n_{2i} + n_{2e}), \quad (6)$$

[ntre C_t]i $C_i + C_e$ exist` rela\ia  $C_t > C_i + C_e$  (7). In acest context, integrabilitatea este justificata cu at`at mai mult cu c`at $C_n > C_t$ (8).

Productivitatea muncii]i costul proiectului software sunt propor\ionale cu com-plexitatea. Aceste inegalita\i sunt]i criterii de eficien\la a gradului de integrabilitate.

5. Concluzii

De]i este descris mai pu\in [n literatura de specialitate, gradul de integrabilitate este un criteriu ce ar trebui luat tot mai mult [n considerare [n practica m`sur`rii reutili-z`rii software, a m`sur`rii calit`\ii soft-ware. [n esent`, acesta reflect` capacitatea unui produs sau component software de a participa, [mpreun` cu alte produse, la compunerea unor replici mai mult sau mai pu\in exacte ale realit`\ii.

Bibliografie

- [BARO1] Baron T., Ivan I., Balog AI. The Characteristic System of Software Products Quality, Economic Computation an Economic Cybernetics Studies and Research, ASE Bucharest, No 1, 1982.
- [COMS1] Coman S., Prototyping techniques, Computer science. The Proceedings of the 3rd International Symposium of Economic Informatics, Editura INFOREC, Bucuresti, 1997.
- [POUL1] Poulin J. S. Measuring Software Reuse. Addison-Wesley, Massachusetts, 1997.
- [STAN1] Stanciu E. Reutilizarea compo-nentelor program [n sisteme complexe. Referat, 1999.
- [MCCL1] McClure C. Software reuse techniques. Prentice Hall, New Jersey, 1997